

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **S. J.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, se sídlem Cejl 62b, 602 00 Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2016, č. j. KRPB-61438-19/ČJ-2016-060026-50A, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 4. 2016, č. j. 33 A 32/2016 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Petru Václavkovi, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **4.114 Kč**, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl dne 11. 3. 2016 kontrolován v mezinárodním vlaku EN 406 Chopin na trase Wien – Berlín v žel. stanici Břeclav hlídkou Policie ČR. K prokázání své totožnosti nepředložil žádný cestovní doklad, pouze jízdenku do Berlína. Nepředložil žádné vízum ani povolení, které by ho opravňovalo ke vstupu a pobytu na území ČR. Na základě lustrace žalovaný zjistil, že žalobce požádal o azyl na území Maďarska. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení vypověděl, že je státní příslušník Íránské islámské republiky, svobodný a svoji zemi původu opustil z náboženských důvodů, neboť asi před rokem konvertoval ke křesťanství. Cestoval

přes Turecko, Řecko až na makedonské hranice. Přes ně se dostal pěšky do Srbska a pak do Maďarska, kde ho zachytila maďarská policie a odvezla ho do nějakého záchytného tábora, kde požádal o azyl. Pak byl převezen do tábora pro uprchlíky, kde měl čekat na výsledek azylového řízení. Z něho však odešel a vlakem se dostal do Vídně, odkud chtěl pokračovat do Berlína. V České republice zůstat nechce, ale také se nechce vrátit do Maďarska, neboť jsou tam nehumánní podmínky. Dále uvedl, že nemá finanční prostředky na zaplacení záruky ani nemá nikoho, kdo by záruku složil. Stejně tak nedisponuje prostředky za uhrazení nákladů řízení.

[2] Rozhodnutím ze dne 11. 3. 2016, č. j. KRPB-61438-19/ČJ-2016-060026-50A (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný zajistil žalobce ve smyslu § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to na dobu 32 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 11. 3. 2016 do 11. 4. 2016 za účelem předání do příslušného členského státu Evropské unie (dále jen „EU“) podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Příslušným státem pro předání cizince ve smyslu uvedeného nařízení je Maďarsko.

[3] Proti poslední jmenovanému rozhodnutí byla podána žaloba, kterou zamítl Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 28. 4. 2016, č. j. 33 A 32/2016 - 39, (dále také jen „napadený rozsudek“). Krajský soud vyložil, za jakých podmínek lze cizince dle zákona o pobytu cizinců zajistit. Následně se vypořádal s jednotlivými žalobními body. Ve vztahu k namítanému porušení čl. 7 a 8 Listiny základních práv a svobod uvedl, že *„tyto svobody spolu se svobodou osobní a dalšími ústavně zaručenými základními právy dotváří osobnostní sféru jedince, což představuje nezbytnou podmínku důstojné existence jedince a rozvoje lidského života vůbec. Jestliže proto ústavní pořádek ČR připouští průlom do této ochrany, děje se tak toliko a výlučně v zájmu ochrany demokratické společnosti jako takové, případně v zájmu ústavně zaručených základních práv a svobod jiných“*. Princip nezbytnosti, kterého se žalobce dovolává, reflektuje jak nařízení Dublin III, tak zákon o pobytu cizinců. Soud nesouhlasí, že by se žalovaný dostatečně nezabýval možností použít k dosažení sledovaného cíle mírnějších opatření než zajištění. K námitkám týkajícím se nedostatečného zohlednění skutečnosti, že žalobce je křesťan a mohl být v Íránu pronásledován, konstatoval, že se v kontextu rozhodování o zajištění nejedná o relevantní okolnost. Ta má místo při posouzení podmínek pro aplikaci principu *non-refoulement* (čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, vyhl. pod č. 208/1993 Sb., dále bod 3 preambule nařízení Dublin III), k čemuž dochází *„v řízení o mezinárodní ochraně, anebo v řízení o správním vyhoštění cizince, nikoliv však v řízení o zajištění, které je pouze prostředkem k realizaci předání cizince do státu kompetentního k vedení řízení o mezinárodní ochraně“*.

[4] Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou, že žalovaný pochybil, když k zajištění přistoupil pouze po jednom dni bez cestovního dokladu a víza či oprávnění k pobytu. Takový postup je v souladu se zákonem. V kontextu zákonným kritérií ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců není pro hledisko vážného nebezpečí útěku rozhodné, *„zda se cizinec pohyboval na území ČR jeden či více dnů, nýbrž zcela postačuje, prokáže-li se, že cizinec překročil neoprávněně státní hranice s úmyslem pokračovat dále v cestě na území členských států EU“*. Napadené rozhodnutí není ani rozporné, neboť žalobce nijak nezbavuje odpovědnosti za nelegální překročení státní hranice, nechtěl-li cestovat do Německa přes území ČR, resp. nevěděl, že vlak, kterým cestoval, jede po trase vedoucí přes území ČR. Z hlediska podmínek pro zajištění podle § 129 odst. 1 a 4 zákona o pobytu cizinců nemá takové tvrzení zásadní význam. *„Podstatné je, že žalobce při svém výslechu potvrdil, že požádal o azyl v Maďarsku, přičemž výslovně uvedl, že se tam nechce vrátit,*

pokračování

a vyjádřil své odhodlání pokračovat dále do Německa. Tím byly zcela naplněny podmínky pro zajištění žalobce ve smyslu § 129 zákona o pobytu cizinců v kontextu čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III.“

II. Kasační stížnost

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl v záhlaví označený rozsudek krajského soudu, kterým byla jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného zamítnuta, jak bylo uvedeno výše. Stěžovatel svou kasační stížnost opírá o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a navrhuje zdejšímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil.

[6] Stěžovatel považuje napadený rozsudek za nesprávný a nepřezkoumatelný, neboť krajský soud se relevantně nevypořádal s žalobními námitkami a pouze převzal odůvodnění z rozhodnutí žalovaného, které je však taktéž nezákonné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[7] Dle stěžovatele se soud nedostatečně vypořádal s žalobní námitkou, dle níž v daném případě nebylo zajištění potřebné a odůvodněné. Takovým rozhodnutím je totiž zasahováno do práva na osobní svobodu dle čl. 7 a 8 Listiny základních práv a svobod, proto je nejprve nutné zkoumat, zda je předmětný postup skutečně nezbytný a existují pro něj opravdové důvody. Musí být zřejmé, že by mírnější opatření nesplnilo sledovaný účel. To v případě stěžovatele dovodit nešlo. Žalovaný možnost uložení mírnějšího opatření zkoumal nedostatečně, a tedy i v rozporu s ustálenou judikaturou, a krajský soud se s uplatněnou námitkou vypořádal nezákonně.

[8] V případě stěžovatele bylo vydání rozhodnutí o zajištění odůvodněno pouze odkazem na jeho dosavadní pobytovou historii. Dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců však může být přistoupeno k zajištění jen tehdy, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování. Z obsahu napadeného rozhodnutí žádným způsobem nevyplývá nezbytnost užití tohoto krajního prostředku a není vůbec patrná snaha užití mírnějšího prostředku. Stěžovatel má za to, že odůvodnění žalovaného je v tomto rozsahu pouze obecné a nic neříkající. Odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2012, č. j. 4 As 16/2012 – 30, ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 – 74, a ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 – 61. Aby správní orgán dostal zásadě zdrženlivosti ve věcech omezení osobní svobody a maximální šetrnosti k právům stěžovatele, musí výslovně, přehledně a logicky vysvětlit, z jakých konkrétních skutečností vyplývá obava, že se cizinec bude vyhýbat realizaci správního vyhoštění. V napadeném rozhodnutí zcela absentuje vysvětlení, proč sledovaného účelu nelze dosáhnout jiným způsobem než zajištěním. Stěžovatel se v této souvislosti dovolává zásady proporcionality.

[9] Stěžovatel rovněž poukazuje na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 28. 4. 2011, ve věci C-61/11 PPU, Hanssen El Dridi, alias Soufi Karim, týkající se aplikace Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, z něhož rovněž zaznívá požadavek subsidiarity užití zákonných institutů, a to ve věci maření úředního rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný porušil taktéž zásady správního řízení, když nepostupoval tak, aby šetřil oprávněné zájmy dotčené osoby a přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu. Aprobavali-li krajský soud nezákonné a nepřezkoumatelné rozhodnutí žalovaného, zatížil své rozhodnutí týmiž vadami.

[10] Krajský soud a žalovaný dle stěžovatele dostatečně nereflektovali fakultativní a subsidiární charakter správního zajištění cizince za účelem předání podle nařízení Dublin III. Žalovaný přistoupl k zajištění stěžovatele na základě 1 dne bez cestovního dokladu a víza či oprávnění

k pobytu. Jeden den však nezakládá důvodné pochyby o existenci vážného nebezpečí útěku, které může vést k zajištění bez použití mírnějšího opatření. Žalovaný přistoupil k zajištění, aniž by stěžovatel nějakým dalším způsobem porušil zákony ČR. Žalovaný si odporuje, když tvrdí, že stěžovatelovým jediným cílem bylo dostání se do Německa a stěžovatel ani netušil, že vlak, kterým cestoval, jede přes ČR, ale zároveň uvádí, že stěžovatel vstoupil na území ČR bez cestovního dokladu, platného víza nebo povolení k pobytu „vědomě“. Stěžovatelův neoprávněný pobyt nelze považovat za vědomý, natož úmyslný.

[11] Žalovaný se ke kasační stížnosti nikterak nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost **není** důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud konstatuje, že nejprve je třeba přezkoumat napadené rozhodnutí z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a teprve pokud zdejší soud neshledá nepřezkoumatelnost rozhodnutí či takové pochybení v postupu soudu, které by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, může posuzovat ostatní námitky týkající se samotného vypořádání věci krajským soudem. Pokud by totiž námitku směřující k uvedenému kasačnímu důvodu shledal opodstatněnou, bylo by to zjevně překážkou dalšího věcného přezkumu napadeného rozsudku z dalšího stěžovatelem uplatněného kasačního důvodu [dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[15] Nejvyšší správní soud neshledal v postupu krajského soudu žádné vady mající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, ani jeho nepřezkoumatelnost. Ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. rozlišuje nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a v nedostatku důvodů. Nejvyšší správní soud v tomto duchu zhodnotil napadený rozsudek a dospěl k závěru, že je přezkoumatelný. Odůvodnění přezkoumávaného rozsudku je zcela srozumitelné, jsou z něj jasně seznatelné úvahy, jimiž se soud řídil, a obsahuje vypořádání veškerých žalobních námitek. Nevykazuje tak žádné vady způsobující nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. července 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, veškerá citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), ani pro nesrozumitelnost (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. prosince 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS).

[16] Stěžovatel namítal, že krajský soud se náležitě nevypořádal s jeho námitkami a nedostatečně své rozhodnutí odůvodnil ve vztahu k nezbytnosti zajištění, neboť aproboval nepřezkoumatelné rozhodnutí žalovaného. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nelze nedostatkem důvodů rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního

pokračování

soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS.). Nejvyšší správní soud má za to, že žádnou z výše uvedených vad napadený rozsudek netrpí. Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, z jakých konkrétních podkladů vycházel, jaká zjištění z nich dovedl a jakými úvahami se při hodnocení věci řídil. Shrnul zároveň žalobní argumentaci a každý žalobní bod náležitě vypořádal. Na str. 5 až 7 napadeného rozsudku je konkrétně reagováno na argumentaci stěžovatele, a nelze proto souhlasit, že byla pomínuta a že krajský soud pouze převzal odůvodnění z rozhodnutí žalovaného. Nutno podotknout, že stěžovatel v žalobě (stejně jako v kasační stížnosti) především namítal, že odůvodnění zajištění je nedostatečné a žalovaný se náležitě nezabýval možností využít mírnějších opatření. Je tudíž zcela na místě, že krajský soud se odvolával na napadené rozhodnutí a hodnotil jeho obsah. Jedná se však o vlastní ucelenou argumentaci soudu, která není pouhým převzetím závěrů napadeného rozhodnutí. Lze proto uzavřít, že rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný.

[17] Jádrem stížnostní argumentace spočívá v nesprávném a nedostatečném zdůvodnění rozhodnutí o zajištění, kdy žalovaný ani krajský soud dle stěžovatele náležitě nerefletovali, že rozhodnutí o zajištění představuje závažný zásah do osobní svobody cizince, a může být proto přijato jen v nezbytných případech, kdy nepostačí přijetí mírnějšího opatření. To však bylo dle stěžovatele zkoumáno nedostatečně. Nejvyšší správní soud se na tomto místě zcela ztotožňuje se závěry krajského soudu a považuje jeho právní posouzení za správné. Ve své kasační stížnosti setrval stěžovatel na obdobných námitkách, jež uplatnil již v řízení před krajským soudem. Opakovaně vytýká žalovanému, že zajištění nebylo v jeho případě nezbytné a postrádalo dostatečné odůvodnění, aniž by konkrétně polemizoval s názory krajského soudu. V této souvislosti Nejvyšší správní soud předesílá, že smyslem soudního přezkumu není opakovat již jednou vyřčené, a proto bude v případech shody s názorem krajského soudu, kdy stěžovatel s napadeným rozsudkem nikterak nepolemizuje, odkazovat na jeho odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 - 86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

[18] Vytýká-li stěžovatel žalovanému, a tedy i krajskému soudu, že odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k nemožnosti uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování obsahuje toliko obecné a nic neříkající formulace, pak Nejvyšší správní soud musí podotknout, že tato výtka je naopak přiléhavá spíše k obsahu kasační stížnosti. Jedná se totiž o obecné pojednání o institutu zajištění a jeho užití s odkazem na závěry judikatury, na základě něhož je pouze obecně a bez dalšího konstatováno, že napadené rozhodnutí vymezené podmínky nespĺňuje. Jediná konkrétní argumentace spočívá v tvrzení, že k zajištění bylo přistoupeno jen na základě jednoho dne neoprávněného pobytu a bez cestovního dokladu, a že stěžovatel nevstoupil na území České republiky úmyslně (odst. [10] tohoto rozsudku). Jedná se však o doslovné převzetí žalobní námítky, kterou krajský soud vypořádal.

[19] Nejvyšší správní soud neshledal rozhodnutí žalovaného ani krajského soudu nezákonnými. Žalovaný dostal požadavkům ustálené judikatury a z napadeného rozhodnutí se jasně podává, proč byl stěžovatel zajištěn a proč nebylo možné užít jiného opatření. Na str. 4 jsou vymezeny důvody, pro které byl stěžovatel zajištěn. Podává se zde, že u stěžovatele hrozí nebezpečí útěku, neboť je žadatelem o mezinárodní ochranu v Maďarské republice, měl povinnost setrvat na území tohoto státu až do rozhodnutí o žádosti, ale přesto pokračoval ve své cestě, kdy jeho cílem bylo dostat se do Německa. Nadto neměl cestovní doklad ani platné vízum či povolení ke vstupu a pobytu na území států Evropské unie. Opětovně pokračoval v cestě přes Rakousko a Českou republiku s úmyslem dostat se do Německa, ač si byl vědom povinnosti setrvat na území Maďarska i svého nelegálního pobytu. Dal tedy dostatečně najevo, že nebude skutečně dobrovolně vyčkávat, než bude předán do země příslušné k posouzení

jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Prokázal, že ve svém úsilí dostat se až do Německa nemá jakékoliv zábrany porušovat právní předpisy upravující vstup a pobyt cizinců na území států Evropské unie. Následně se na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí žalovaný zabývá i možnostmi uložit zvláštní (resp. mírnější) opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Dostatečně konkrétně uvedl, že by žádné zvláštní opatření nebylo u stěžovatele účinné a dostačující, neboť stěžovatel nemá žádné finanční prostředky na zajištění ubytování na území České republiky, nemá zde hlášený pobyt a vědomě vstoupil na území České republiky bez cestovního dokladu a platného víza či povolení k pobytu. Nemá prostředky na složení finanční záruky (případně nikoho, kdo by za něj záruku složil), ani žádné známé či příbuzné, kteří by jej ubytovali. Nadto úmyslně porušil povinnost setrvat na území Maďarska.

[20] Ve shodě s krajským soudem považuje Nejvyšší správní soud odůvodnění napadeného rozhodnutí za dostatečné a správné. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že již za obdobné skutkové situace dříve vyslovil, že pokud „*stěžovatelé měli setrvat na území Maďarska do rozhodnutí o jejich žádosti o mezinárodní ochranu, avšak tuto svou povinnost porušili a vydali se, dle vlastních slov, do Německa, aby zde podali novou žádost, lze rozumně očekávat, že naskytne-li se jim faktická možnost pokračovat v této cestě, opětovně nevyčkají svého předání do příslušného členského státu a pokusí se docílit své původní destinace. Již v minulosti přitom prokázali, že neváhají vědomě porušovat právní předpisy států, jejichž státní hranice nelegálně překračují. V protokolech o výslechu účastníka správního řízení navíc stěžovatelé a) a b) shodně uvedli, že chtějí (bezesporně i s nezletilými stěžovateli) pokračovat ve své cestě do Německa*“ (rozsudek ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 Azs 49/2015 – 48). Stejně tak stěžovatel při výslechu jasně uvedl, že se nechce vrátit do Maďarska, nechce zůstat ani v České republice a hodlá pokračovat do Německa, kde chce svůj pobyt zlegalizovat a usadit se zde. Nelze tedy rozumně předpokládat, že bude dobrovolně vyčkávat, až příslušné správní orgány provedou jeho přemístění zpět do Maďarska.

[21] Jelikož kasační námitky obsažené v bodě [10] tohoto rozsudku jsou totožné s obsahem žaloby, přičemž se s nimi již dostatečně a správně vypořádal krajský soud na str. 6 a 7 napadeného rozsudku (jak je shrnuto v bodě [4] tohoto rozsudku), Nejvyšší správní soud na něj odkazuje, aniž by uvedené závěry znovu opakoval.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[23] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

[24] Zástupcem stěžovatele byl usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 4. 4. 2016, č. j. 33 A 32/2016 - 20, ustanoven advokát Mgr. Petr Václavek, jehož odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 8 s. ř. s. hradí stát. Ustanovenému advokátovi Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za zastupování dle s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, 3.100 Kč za jeden úkon právní služby (sepsání a podání kasační stížnosti) a paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč. Současně zdejší soud přiznal ustanovenému advokátovi částku 714 Kč odpovídající příslušné sazbě daně z přidané hodnoty, kterou je povinen odvést. Celkem tedy byla výrokem IV. tohoto rozsudku advokátu

pokračování

přiznána částka 4.114 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2016

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu